

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.H., zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na
 Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň,
 Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2014 č.j.
 DSH/10683/14

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, oboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 24.6.2014 č.j. MMP/135848/14, jímž žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že jediným přímým důkazem byla fotografie z rychloměru, na níž jsou viditelná čtyři vozidla, z toho u tří z nich včetně registračních značek, a současně není umístěn záměrný kříž na fotografii, v důsledku čehož není zřejmé, jaké vozidlo bylo měřeno. Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením svědka B., který uváděl, že viděl, na jaké vozidlo směřoval laserový paprsek, s tím, že svědek toto nemohl vidět, neboť paprsek je neviditelný, tudíž výpověď svědka nijak nevylučuje možnost změření jiného vozidla. Svědecká výpověď

tohoto svědka je podle žalobce obecně nevěrohodná, neboť na dotazy odpovídal pouze obecně tak, že postupoval v souladu s návodem výrobce radaru. Dále žalobce namítal, že dle svědka bylo stanoviště vybráno tak, aby slunce bylo za kamerou, avšak jelikož dle žalobce bylo měřeno v dopoledních hodinách, kdy slunce svítí z východu a částečně z jihu, právě v tomto směru byla dle zákresu svědka nastavena kamera. Žalobce nezpochybnil tímto ostrost fotografie, ale věrohodnost svědka.

Žalobce dále namítal, že mu bylo znemožněno účastnit se jednání a klást svědkům otázky, když jeho zmocněnec K.S. se v den jednání nemohl dostavit. Toto oznámil správnímu orgánu spolu s vlastními postřehy k věci. Následně si sjednal substituci pana P.K., který se k jednání dostavil spolu se substituční plnou mocí, ale oprávněnou úřední osobou mu podle žalobce bylo sděleno, že K.S. není zmocněncem účastníka řízení, neboť správnímu orgánu nepředložil originál plné moci, tudíž správní orgán s P.K. nemůže jednat. Přes žádost P.K. nebyl s ním sepsán úřední záznam. Žalobce měl za to, že plná moc v prosté kopii je zcela dostatečná, a odkázal na usnesení zdejšího soudu č.j. 17 A 44/2013-48, potvrzené rozsudkem NSS ze dne 7.8.2014 sp. zn. **10 As 151/2014** a na další rozsudky č.j. 9 As 162/2014-31, 7 As 135/2014-31 a 4 As 171/2014-26.

Obdobně podle žalobce došlo k porušení práva na dvojinstančnost řízení, když prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno zástupci žalobce v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce o existenci zmocnění nemohlo být pochyb, neboť správní orgán měl k dispozici sken plné moci, který nijak nezpochybňoval, a žalobce ani nevyzval k odstranění vady podání. Žalobce spatřoval vadu řízení i v absenci výzvy k odstranění vad odvolání, která nebyla doručena zmocněnci žalobce.

Dále žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgán hodnotil v jeho neprospěch záznam v evidenční kartě řidiče starý dva roky. Podle rozsudku NSS ze dne 28.2.2011 č.j. **8 As 82/2010-55** „*správní orgán je při rozhodování o výši sankce povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva k zahlazení odsouzení*“. Žalobce poukázal na ust. § 105 odst. 1 písm. e) a § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, podle nichž je doba zahlazení jednoho roku v případě odsouzení k peněžitému trestu a současně bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.

Dále podle žalobce správní orgány nesprávně hodnotily naplnění materiálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí silničního zákona s tím, že i pokud by bylo měřeno správně, mohla být podle žalobce pouze naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý silničního zákona, od jehož právní kvalifikace dělil žalobce rozdíl pouhých 2 km/h. Žalobce nesouhlasil s tvrzením správního orgánu, že jde v případě Rokycanské ulice o vozovku, která je hlavní silnicí do centra, a kde je tudíž třeba chovat se patřičně ukázněně a respektovat předpisy týkající se provozu na pozemních komunikacích. Toto bylo zhodnoceno v neprospěch žalobce. Z takového hodnocení podle žalobce není nic zřejmé, neboť namísto Rokycanské ulice by bylo možné dosadit název jakékoli jiné ulice a věta by byla obecně pravdivá, ale nehodnotící konkrétní situaci. Podle žalobce je zjevné, že v okolí nejsou žádné domy ani přechody a provoz má tendenci být rychlejší (vozidlo žalobce zjevně vede kolonu vozidel, tedy jimi bylo dojet). V okolí nejsou žádné domy, bary,

obchody, zastávky MHD či kanceláře, v důsledku kterých by mohl být dán předpoklad pohybu chodců. V okolí jsou toliko autobazary. Klimatické podmínky byly příznivé. Žalobce tak měl za to, že reálně neměl, koho by ohrozil. Podle žalobce je poukaz správního orgánu na údajný rozdíl v brzdné dráze pouze obecné, ničím nepodložené tvrzení. Žalobce poukázal na to, že jel vozidlem vyšší střední třídy VW Passat v dobrém technickém stavu a stejnou rychlostí 50 km/h smí jet též vozidlo Škoda 120, jehož brzdná dráha v téže rychlosti je bezpochyby delší, než brzdná dráha vozidla Volkswagen Passat v rychlosti 71 km/h. Pokud by byla skutečně změřena rychlost vozidla žalobce, žalobce by naplnil materiální stránku skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý silničního zákona, neboť nebylo prokázáno, že by svým jednáním natolik ohrožoval zákonem chráněný zájem, aby materiálně mohl být trestán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí silničního zákona, když správní orgán nijak nepopsal, v čem obviněný ohrozil zájem chráněný zákonem více než řidič vozidla, který by v identickém místě a době a vozidlem překročil rychlost pouze o 19 km/h.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobci nepřísluší zpochybňovat výpověď B., neboť tento obsluhoval radar, a nelze tak vyvrátit jeho tvrzení, že viděl laserový paprsek na displeji zařízení MicroDigiCam, které obsluhoval. Standardně není paprsek viditelný, avšak tento zřejmě byl viditelný na displeji. Úkolem policisty není podle žalovaného nechávat se přezkušovat ze znalostí návodu k obsluze, když svědek odpovídal, že postupoval v souladu s tímto návodem, což nebylo zpochybněno. V dané věci byl použit rychloměr MicroDigiCam, který v případě nedodržení návodu k obsluze reaguje vyhozením chybového hlášení a fotografií neprovede. Vzhledem k tomu není v souladu s rozsudkem NSS č.j. 3 As 82/2012-27 důvod pochybovat o správnosti měření ani o naměřené hodnotě. Podle žalovaného pro posouzení správnosti měření je irrelevantní zabývat se tím, zda slunce svítilo do kamery, neboť toto nemělo vliv na provedené měření, když fotografie je čitelná. Žalovaný také nemá důvod zpochybňovat svědkem uváděné skutečnosti, že kamera byla postavena tak, aby slunce bylo za kamerou. Žalobce věrohodnost svědka nijak relevantně nezpochybnil, a i pokud by postavení kamery nebylo přesně takové, jak svědek uvádí, jde o tak nepodstatnou věc, že dovození nevěrohodnosti svědka by to nezpůsobilo. Podle žalovaného je v rozporu se spisovou dokumentací tvrzení, že se k jednání měl dostavit P.K. když toto bylo rovněž ověřeno u oprávněné úřední osoby Bc. S. z Magistrátu města Plzně, která uvedla, že se v předmětném termínu pan K. ke správnímu orgánu nedostavil. Vzhledem k tomu je podle žalovaného také bezpředmětné se zabývat tím, zda postačovala kopie plné moci ve vztahu k údajné účasti P.K. jakožto substituta u jednání. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že jak P.K., tak K.S. vystupují jako zmocněnci v desítkách případů řízení o přestupcích, přičemž jejich jediným cílem je mařit a komplikovat řízení, provádět obstrukční kroky a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Vzhledem k tomu, že v tomto případě nelze vyloučit vzhledem k taktice těchto zmocněnců případné popírání existence zmocnění, je vždy na místě postavit najisto, zda zmocnění skutečně existuje. Jelikož tedy plná moc byla dodána jako pouhý sken plné moci, byli žalobce i jeho údajný zástupce (elektronicky a poté i písemně) vyzváni k doplnění plné moci v originálu či v elektronické formě konvertovaného souboru či souboru podepsaného zaručeným podpisem zmocnitele. Současně byli poučeni o následcích nedoložení plné moci. Žalobcem zmiňovaná judikatura podle žalovaného neznemožňuje vyžadovat doplnění plné moci. Vzhledem k nedoplnění správní orgán I. stupně správně zasílal rozhodnutí toliko žalobci. Přesto žalobce zůstal zcela pasivní a odvolání v zákonné lhůtě

nepodal, byť věděl, že jeho zmocněnec vzhledem k poučení ve výzvě nebyl zřejmě akceptován. Podle žalovaného žalobcem navržené analogické užití zahlázení odsouzení u peněžitého trestu je příliš striktní, neboť ani v případě bodového systému nedochází po jednom roce k odečtení všech zaznamenaných bodů, nýbrž pouze čtyř bodů, a tudíž žalobcův výklad by musel vést k tomu, že by bylo nutné nahlížet na přestupky se zákazem činnosti jinak než na přestupky, kde je pouze uložena sankce pokuty. Uložení peněžitého trestu v trestním řízení je jednou z nejmírnějších sankcí, zatímco je zcela standardní v řízení o přestupku, tudíž nelze zcela striktně použít analogie zákona, aniž by bylo i toto zohledněno. Pokud by bylo závazné, že lze přihlížet pouze k přestupkům jeden rok zpětně, znemožňovalo by to řádně hodnotit osobu pachatele, neboť by nebylo možné posoudit v dostatečně vypovídajícím časovém úseku jeho chování v provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný se tak domnívá, že lze přihlížet k přestupku maximálně tři roky zpětně. Podle žalovaného tento závěr nebyl zpochybněn ani rozsudkem NSS č.j. **8 As 82/2010-55**, kde právě stěžovatel navrhoval přihlížet k přestupkům tři roky zpětně a NSS tento závěr nezpochybnil, ani sám jednoznačný závěr, po jakou dobu by k přestupku mělo být přihlíženo, nevyjádřil. I kdyby nebylo přihlédnuto k záznamu z evidenční karty řidiče, s ohledem na další přitěžující okolnosti je pokuta přiměřená, neboť byla uložena při spodní hranici sankce. K námitce nesprávného hodnocení materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že jelikož došlo k překročení rychlosti nejméně o 21 km/h, nelze o naplnění materiální stránky přestupku pochybovat. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 6.1.2012 č.j. **5 As 106/2011-80**, kde soud v případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb. odkázal na svůj předchozí rozsudek, v němž vyjádřil názor, že v běžných případech je naplněn formálními znaky přestupku i znak materiální, neboť aby tomu tak nebylo, musely by ve věci existovat významné okolnosti, které naplnění materiálního znaku přestupku vylučují jako např. velmi nízká rychlost – překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 2 km/h, avšak toto v daném případě shledáno nebylo. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 21 km/h na frekventované komunikaci, která je jedním z hlavních tahů do centra města. Dle žalovaného se vylučuje, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn. Z argumentace správního orgánu I. stupně podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že jednání žalobce považoval za nebezpečné, neboť správní orgán I. stupně uvedl, že se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyšší měrou, které je hrubým porušením zákona o silničním provozu, ohrožuje bezpečnost silničního provozu a způsobuje prodloužení brzdné dráhy. Správní orgán I. stupně neměl důvod detailně se materiálním znakem přestupku zabývat, neboť žalobce byl v řízení zcela pasivní a nenaplnění materiálního znaku přestupku nenamítal, přesto toto posouzení v rozhodnutí neabsentovalo. Nelze přijmout argumentaci žalobce ohledně kvality vozidla a rozdílné brzdné dráhy dané typem vozidla, neboť je irelevantní, jaký typ vozidla žalobce řídil, když zákon stanovil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci bez ohledu na typ a stáří vozidla.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 22.3.2014, podle kterého žalobce v tento den řídil motorové vozidlo VW Passat Variant RZ ... v 9:52 hodin v Plzni na Rokycanské ulici ve směru jízdy do centra a byla mu laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 71 km/h již po odečtení odchylky. Do oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit. Podle úředního záznamu ze dne 6.4.2014 bylo vozidlo od okamžiku změření do zastavení sledováno, nijak výrazně nezpomalilo, nezastavilo, nikam neodbočilo. Řidič nebyl ochoten vyřešit přestupek na místě. Součástí spisu je i platný ověřovací list rychloměru a

záznam o přestupku včetně fotografie, na které je zřetelné, že vozidlo žalobce je zachyceno celé uprostřed snímku na příjezdu. Pod fotografií se uvádí limit místa, změřená rychlost, místo měření, čas a je zřetelná registrační značka vozidla. Není ani nijak zkreslena čitelnost snímku v důsledku slunečního svitu apod. V pozadí snímku jsou další vozidla.

Správní orgán nařídil jednání na 20.5.2014, přičemž mu přišla omluva z jednání, která byla podepsána panem K.S., který k tomu přidal i kopii plné moci datované 16.5.2014 spolu se žádostí o doručování písemností na e-mail.... Jednalo se o prostou kopii plné moci. V omluvě se nežádá o odročení jednání, nýbrž jsou zde uvedeny písemné otázky, které mají být při jednání zakročujícím policistům kladeny. Dále je součástí spisu evidenční karta přestupků, z níž správní orgán zohledňoval přestupek, k němuž došlo 25.3.2012 a který spočíval v naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu, kdy byla žalobci naměřena rychlost v obci 80 km/h.

Svědék M.B. uváděl, že s laserovým radarem MicroDigiCam LTI stál na vozovce ulice Rokycanská před křižovatkou s ulicí Jiřinová, kde měřil rychlost vozidel jedoucích směrem od křižovatky Rokycanská a Hřbitovní. Vozidlo žalobce zastavil na vozovce Rokycanská a z důvodu bezpečnosti silničního provozu byl řidič usměrněn do ulice Jiřinová, kde byla provedena silniční kontrola. Rychlost byla změřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, k čemuž dle svého tvrzení byl policista proškolen. Svědek uvedl, že byla rychlost vozidla žalobce změřena v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Přípravu měření popsal tak, že ze služebního vozidla vyjmul stativ, nohy stativu nastavil tak, že je přístroj ustaven do roviny, poté upevnil systém MicroDigiCam. Přístroj je sestaven a jsou do něj zadány prvotní údaje dle návodu k zařízení. Tehdy byla denní doba, viditelnost nebyla nijak snížena, vozovka byla suchá, nepršelo. Provoz byl na úrovni tři. K záměně vozidla nemohlo dojít, protože svědek viděl, na jaké vozidlo směřoval laserový paprsek, a toto vozidlo bylo zachyceno následně na fotce, kde bylo zachyceno konkrétní změřené vozidlo s registrační značkou. Příměst vozovky byla ověřena vizuálně. Nejednalo se o měření v zatáčce. Stanoviště bylo vybráno tak, aby slunce bylo za kamerou. Podle svědka pokud by zařízení nebylo použito v souladu s návodem, nebylo by vozidlo změřeno. V případě, že by byla vybita baterie, nedojde k zobrazení vozidla nebo není změřeno vozidlo vůbec. Výrobce udává teplotu, při které lze zařízení použít.

Svědék J.U. uváděl, že žalobci sdělil, jakého přestupku se dopustil a vyzval ho k předložení dokladů. Ty předal kolegovi B., který provedl lustraci. Kolega B. stál s měřícím zařízením na Rokycanské ulici zhruba 4 metry před křižovatkou s ulicí Jiřinovou. Měřilo se v úseku od křižovatky ulic Rokycanská a Hřbitovní po křižovatce Rokycanská a Jiřinová. Viditelnost nebyla snížena, byla denní doba, provoz na úrovni tři. Příměst vozovky byla ověřena vizuálně. Svědek uváděl, že nebyl obsluhou radaru.

Jelikož správnímu orgánu I. stupně byla předložena plná moc v prosté kopii, správní orgán I. stupně vyzval k odstranění této vady dne 28.5.2014 ve lhůtě, která byla stanovena příloženým usnesením, spolu s poučením, že v případě, že by plná moc nebyla doplněna popsáním způsobem, nelze ji považovat za akceptovatelnou plnou moc dle § 33 správního řádu. Tato výzva byla doručována přímo žalobci, který si ji převzal osobně 6.6.2014. Zástupci K.S. byla doručována na e-mailové adresy ...i.... Dále byla prostřednictvím poštovního

orgánu doručována zásilka s výzvou na adresu K.S., ..., kde byla připravena k vyzvednutí 30.1.2014 a dne 11.6.2014 byla vložena do schránky.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uváděl, že do doby vydání rozhodnutí plná moc k zastupování žalobce nebyla doložena, proto správní orgán zmocnění K.S. v předmětné věci neakceptoval. Provedené svědecké výpovědi zakročujících policistů spolu v podstatných bodech korespondují. Zároveň korespondují s oznámením o přestupku, záznamem o přestupku a popisem přestupku v úředním záznamu. Vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti byly zjištěny při výkonu služebních povinností a zároveň nebyl správním orgánem zjištěn žádný osobní vztah policistů k žalobci, lze mít za odůvodněný závěr, že nemají zájem na tom ho svou výpovědí jakkoli poškodit, a správní orgán nemá důvod jejich vyjádření jakkoli zpochybňovat. Není podle správního orgánu I. stupně pochyb o tom, že k naplnění materiálního znaku přestupku došlo. Předmětné místo se nachází v zastavěné části města, kde tudíž výskyt jiných účastníků silničního provozu než řidičů není výjimkou. Samotná míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci je natolik zásadní, že pouhé překročení nevzbuzuje pochyb o nebezpečnosti takového počínání, tudíž došlo k porušení zájmu společnosti chráněného zákonem. Dodržování stanovené nejvyšší dovolené rychlosti, má za cíl zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť s vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha a zvyšují se nároky na rychlost reakce řidiče, a tudíž roste riziko kolizních situací. Pro naplnění materiálního znaku přestupku není zapotřebí přímého ohrožení nějakého dalšího účastníka silničního provozu, postačuje toliko samotné nebagatelní překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Cílem měření rychlosti je zvýšit bezpečnost silničního provozu a ochránit tím ostatní účastníky silničního provozu či chodce a zabránit škodám na zdraví a majetku, které v této souvislosti mohou vzniknout. Po vyhodnocení záznamu o přestupku správní orgán dospěl k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující pochybnosti o správnosti měření. Z úřední činnosti je správnímu orgánu známo, že laserem, jímž bylo měřeno dané vozidlo, měří rychlost vozidla a jeho vzdálenost a tato data přenáší do Pocket PC, které vyhodnocuje laserem naměřená data. V případě, že je naměřená rychlost vyšší než uživatelem definovaná hranice rychlosti pro záznam, spustí uvedené zařízení kameru, aby sejmula obraz. Kamera uloží snímek do paměti Pocket PC. Rychlost, vzdálenost, čas, datum a další operátorská data se zapíší do hlavičky souboru snímku.

Jménem žalobce podal K.S. odvolání, ve kterém uváděl, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci, který kontaktoval odvolatele, že mu přišlo nějaké rozhodnutí, jež mu preposílá, a zmocněnec se z opatrnosti odvolává. Správní orgán I. stupně v usnesení ze dne 10.7.2014 stanovil žalobci lhůtu k předložení originálu plné moci, příp. její autorizované konverze či plné moci podepsané zaručeným elektronickým podpisem, a současně k doplnění důvodů odvolání. Usnesení bylo doručováno jak přímo žalobci do vlastních rukou, který je převzal 17.7.2014, tak i zmocněnci K.S. na obě již zmíněné e-mailové adresy a rpněž prostřednictvím pošty na adresu zasíláno... Na tuto výzvu bylo reagováno předložením originálu plné moci datované 16.5.2014.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** se konstatuje, že v odvolání nebyly uvedeny odvolací důvody, proto byla přezkoumána toliko zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť na přezkoumání správnosti nebyl shledán veřejný zájem. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 52 správního řádu, podle něhož musí správní orgán

vždy provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Tyto byly dle žalovaného provedeny a bylo spolehlivě prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy, kdy nelze pochybovat o skutečnosti, že vozidlu žalobce byla v inkriminovanou dobu naměřena rychlost jízdy 74 km/h, což vyplývá z fotografie z radaru, na níž je spolehlivě rozpoznatelná registrační značka vozidla i jeho typ a logo tovární značky. Ze svědecké výpovědi svědka prap. B. vyplývá, že k záměně vozidla nemohlo dojít, neboť viděl, na jaké vozidlo byl namířen radar a jaké bylo zaznamenáno, a zároveň toto vozidlo i zastavil. Žalovaný uvedl, že výpovědi svědků považuje za věrohodné, jsou ve vzájemném souladu a logicky na sebe navazují a jsou i v souladu se záznamem přestupku, s oznámením přestupku i s úředním záznamem. Žalovaný považuje policisty za nezávislé svědky, kteří nemají na věci žádný osobní zájem, žalobce neznají, a skutečnosti, jež uvádějí, zjistili při výkonu svých služebních povinností. Žalovaný tak nemá pochybnosti o relevantnosti provedeného měření, neboť jak vyplývá z obsluhy radaru pprap. B., tento je nejen způsobitelný k obsluze radaru, neboť by jinak nemohl být velen k této činnosti svými nadřízenými, nadto proškolení k obsluze též uvedl, ale tento policista též, jak sám uvádí, nastavoval radar v souladu s návodem k obsluze. Skutečnost, že došlo k dodržení návodu k obsluze při měření rychlosti, potvrzuje dle žalovaného i názor NSS prezentovaný v posudku č.j. 3 As 82/2012-27, opřený o závěr stanoviska společnosti ATS TELCOM Praha a.s., podle něhož pokud by byl u zařízení MicroDigiCam porušen návod k obsluze, ke změřením rychlosti by nedošlo a přístroj by uvedl chybu ve hlášení, což odpovídá i stejnému tvrzení zakročujícího policisty.

Žaloba není důvodná.

Při jednání před soudem žalobce uplatnil nové námitky, které se týkaly nesprávného doručování napadeného rozhodnutí v důsledku toho, že nebylo doručováno z elektronické výpravny podatelny, dále dle žalobce vznikly pochybnosti o oprávněných osobách v obou stupních řízení před správním orgánem, také bylo tvrzeno nově, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, prováděním řízení v I. stupni před správním orgánem, nikoli před tribunálem či soudem a konečně v závěru jednání při konečném návrhu zástupce žalobce vznášel i námitky nepřiměřenosti uložené pokuty. Všechny tyto námitky soud posoudil jako námitky, k nimž nelze přihlížet, neboť jsou vznesené opožděně, tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení napadeného rozhodnutí, která platí jak pro podání žaloby, tak i pro vymezení žalobních bodů.

Soud neprovedl z důvodu nadbytečnosti důkazy navržené v řízení před soudem. Jednalo se o doklad o proškolení policisty provádějícího měření, o znalecký posudek za účelem zjištění, zda měření proběhlo v souladu se zákonem, a o návrh na provedení důkazů návodem k obsluze přístrojem MicroDigiCam. Soud tyto důkazy neprováděl, protože stejně jako žalovaný a správní orgán I. stupně považuje provedené dokazování za zcela dostačující, odůvodňující závěr o skutkovém stavu, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti.

Dle názoru soudu nebyl zpochybněn závěr, že se žalobce předmětného přestupku dopustil, ani žalobní námitkou směřující proti věrohodnosti svědka B. Soud má za to, že nebyla věrohodnost svědky zpochybněna tím, že svědek při výpovědi opakovaně poukazoval na návod výrobce, neboť taková odpověď byla dle názoru soudu logická, správná a

odpovídající dotazům, které zmocněnec žalobce písemně předložil. Nelze ani vyloučit tvrzení svědka, že slunce bylo za kamerou, neboť z fotografie je zřejmé, že nemá sníženou ostrost z důvodu záběru proti slunci. Stejně tak považuje soud za správný závěr žalovaného, že je možné, že svědek na displeji přístroje viděl, na které vozidlo se radar zaměřuje, ač není na fotografii záměrný kříž. Vozidlo žalobce je jednoznačně umístěno v poloze odpovídající měření na příjezdu, kdy je zhruba uprostřed snímku jeho přední část s registrační značkou. Ostatní na snímku zobrazená vozidla jsou na pozadí fotografie, tj. za vozidlem žalobce. Z fotografie radaru i ze svědecké výpovědi tak má soud za prokázané, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce.

Další námitka žalobce se týkala skutečnosti, že se K.S., zmocněnec žalobce, nemohl zúčastnit ústního jednání. Soud poukazuje v této souvislosti na výše shrnutý obsah správního spisu, ze kterého jasně vyplývá, že zmocněnec se výslovně omluvil z jednání a souhlasil s tím, že bude prováděno v jeho nepřítomnosti jednání, a poslal pouze písemné dotazy k jednání.

Pokud jde o otázku doručování prvostupňového rozhodnutí přímo žalobci v důsledku toho, že nebyla předložena originální plná moc, soud se s postupem správního orgánu I. stupně plně ztotožňuje. Z dosavadní judikatury NSS nevyplývá, že by nemohl správní orgán, pokud má pochybnosti o existenci zastoupení, vyzvat žalobce i jeho zmocněnce k předložení plné moci v originále či v takové podobě, která je na základě zákona originálu postavena naroveň. Takto správní orgán v daném případě postupoval, jak již bylo výše podrobně shrnuto. Za situace, kdy správnímu orgánu byla předložena plná moc, o níž měl správní orgán na základě své úřední činnosti oprávněné pochybnosti, nepřipadalo v úvahu ani akceptování event. substituce k takové plné moci. Existence či neexistence úředního záznamu o tom, zda se substitut P.K. ke správnímu orgánu dostavil, nemůže mít na tento závěr vliv.

Jelikož v řízení před správním orgánem I. stupně ani přes výzvu, doručenou jak žalobci, tak i jeho zmocněnci, nebyla předložena plná moc v požadované podobě, bylo následně vydané prvostupňové rozhodnutí správně doručováno pouze žalobci. V rámci odvolacího řízení byla plná moc k nové výzvě předložena, a žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo doručeno zmocněnci.

Pokud jde o námitku nesprávnosti přihlížení ke staršímu přestupku, soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že z žalobcem zmíněného rozsudku ze dne 28.2.2011 č.j. 8 As 82/2010-55, ani z další judikatury NSS nevyplývá, že by správní orgán nemohl přihlídnout ke spáchání typově stejného přestupku ve třech předchozích letech. Dle názoru soudu lze akceptovat přirovnání žalovaného k institutu bodování přestupků, rovněž zohledňujícího předchozí chování přestupce tak, že výmaz bodů po 4 bodech ročně může (v závislosti na počtu bodů) trvat také až 3 roky.

Ani námitka nenaplnění materiálního znaku přestupku nebyla shledána soudem důvodnou. Soud má za to, že vzhledem k výraznému překročení nejvyšší povolené rychlosti přes 20 km zcela postačuje rozsah odůvodnění naplnění materiálního znaku přestupku tak, jak byl proveden správním orgánem I. stupně, a rovněž v tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani soud nehledal v daném případě žádné zvláštní významné

okolnosti, na základě nichž by bylo možné dovozovat nenaplnění materiální stránky přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 25. ledna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková